

ΩΡΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ · ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Ό 'Ρωμύος τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς ανέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.

Έννιά Φεβρουαρίου,
πτῶσις τοῦ 'Υπουργείου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δέν θά ἔχουμε τεφτέρια — δπως πρίν καί νταραβέρια.
Γράμματα καί πληρωμαί — ἀποστέλλονται σ' ἐ μέ.
Μὲς στῶν φόρων τήν ἀντάρα — κι' ὁ 'Ρωμύός μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τήν δίνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δέν μᾶς μέλει.

Πενήντα πέντε ἀριθμός,
κόλλυβα, θρήνος καί κλαυθμός.

Τοῦ 'Υπουργείου πτῶσις
καί μὲ διαδηλώσεις.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε τήν περασμένη Τρίτη,
χωρίς αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ κανεῖς νὰ τὸ προσμένῃ...
ἀπὸ συνάχῃ, ἔπαθε τ' ἀφέντη μας ἡ μύτη,
κι' ἀπὸ τὸ φόβο τούς πολλοὶ ἐφύγανε βρεγμένοι.
Οἱ καπνοφάνται 'χώθηκαν βαθυὰ 'στὰ θεωρεῖα,
καί «Κάτω, κάτω» φώναξε καί μιά γνωστὴ κυρία.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ἀντήχησε ἡ σφαῖρα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔσκουζε πῶς ἔπρεπε νὰ πέσῃ...
τὰ τόσα Νομοσχέδια ἐπῆγαν 'στὸν ἀέρα
κι' ἡ τόση διοργάνωσις ἀπέμεινε 'στὴ μέση.
'Όλα ἐματαιώθησαν γιὰ μιά στιγμή καί μόνον,
τῶν στόλων οἱ ἐξοπλισμοὶ κι' αἱ μάχαι, τῶν Τραχόνων.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ὁ κόσμος ἀνεσκήρτα,
τούς δρόμους καί τῆς γειτονιάς ἐφώτιζαν ὀρεσίνας,
μονάχα τῶν ἀνάβανε καί τοῦ κουτιοῦ τὰ σπέρτα,
καί τῶν χαρτιῶν ἡ τράπουλαις πηδούσανε κι' ἐκείναις.
Καί μὲς 'στὸ τόσο κάψιμο καί τὴν φωτοχυσία
ἔγινε τὸ πετρέλαιο ἐσπερινὴ θυσία.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε, καί ἀναψ' ἡ 'Αθήνα,
πετοῦσε τὰ πακέτα τοῦ ὁ κάθε καπνοπώλης,
γιὰ μιά στιγμή ἐξέσπασε τοῦ 'Ελληνος ἡ πείνα,
κι' 'Αποκρηὰ ἐώρταζε τοῦ Κέκροπος ἡ πόλις.
Κι' ἀποθαμμέναις πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφημερίδες
ἔπεσαν 'στὴν πρωτεύουσα καί πάλι σὰν ἀκρίδες.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε, καί τᾶγγελμα τῆς νίκης
ἐπέτα μυριόστομον 'στὰ ὕψη τοῦ θρανοῦ,
κι' ἔψαλλαν κάμποσοι σιγὰ μετὰ χαρᾶς καί φρίκης
«Κύριε τῶν δυνάμεων, καί μεθ' ἡμῶν γενοῦ».
Παντοῦ φωνή, ἀλλαλαγμός κι' ἐκ τοῦ προχείρου λόγοι,
καί ὁ Δεμάθας ἔκλαιε κι' οἱ ἄλλοι δασμολόγοι.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε, καί ὁ καθεὶς τρεχάτος
ἐπήγαινε 'στὸ σπῆτί του φωνάζων «Ὡσαννά!...»
κι' ὁ εὐγενὴς Γορτύνιος, ὁ τόσον ντιλικάτος,
ἐφέρετο ἐν μουσικῇ φλογέρας καί ζουρνᾷ.
Καί μὲς 'στὴ μέθη τῆς χαρᾶς καί μέσα 'στὴν ἀντάρα
ἠκούσθησαν καί μερικῶν ἐνθουσιῶντων συμπάρα.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε τὸ δοξασμένο κόμμα,
κι' ἀπ' τὴν χαρὰ τούς μερικοὶ τὰ ἔχουν σὰν χαμένα,
κορδόνεται γιὰ 'Υπουργὸς κι' ὁ Τακιντζῆς ἀκόμα,
καί ὁ Δημητρακάκης μας ἔουρῖζετ' ὀλοένα.
Παντοῦ χρυσὰ ὀνειράτα γιὰ τὸ ὑπουργεῖλίκι,
καί δὸς τοῦ πιά παραγγέλταις γιὰ φράκα 'στὸν Λαμπάκη.

Καί τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ἦτο καιρὸς νὰ πέσῃ!
τόσον καιρὸ ἐγλέντισε εἰς τὴ 'δικὴ μας ὁδὸν,
καί τρία χρόνια ἔφαγε καί ἤπιε ἐν ἀνέσει
τῶν εὐσεβῶν καί Δεμαθῶν καί ἄλλων τὸ στομάχι.
Καί τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ἦτο καιρὸς νὰ πέσῃ,
μήπως καί πάρωμε κι' ἐμεῖς καμμιὰς πρεσβείας θέσι.

